

IMÁDSÁG.

Istenem, ki hallod a beteg nyögését,
 Levél suttogását, méhek zümmögését,
 Halld meg ajakamnak gyöngye rebegését.

Ki bölcsóm rengette, ringatta szeliden,
 Te meglátogattad, ó, hatalmas Isten!
 Betegség sorvasztja, nyugodalma ninesen.

Úgy reszket a lelkem, mikor a harang szól,
 Úgy reszket a csöndes, síró fuvalomtól!
 Küldj balzsamot néki szárnyas angyalodtól!

Add vissza szemének tiszta ragyogását,
 Sápadó arcának vidám mosolygását,
 Lelankadt kezének ölelő áldását!

(Pósa Lajos.)

Az édesanya.

Történt egyszer, uralkodott egy nagyon igazságos, de nagyon szigorú király. Igazságosságáért nagyon megbeesülték országában, de mert szigorú volt, rettegtek tőle és bizony nem szerették. Így történt, hogy alattvalói összeesküdtek ellene. A király is összegyűjtötte katonáit és a lázadók ellen indult. Nagy csata volt, végre is a király serege győzött, bár a legelől harcoló vitéz király maga is elesett.

Fia is délceg vitéz volt már, mikor hírül vitték neki atyja halálát. Kétségbeesve támadt a már szétvert ellenségre, hogy atyjának halálát megbosszulja rajtuk. Majd amikor visszatért győztes seregével királyi várába, elhatározta, hogy példásan megbünteti mindazokat, akik részt vettek az atyja elleni lázadásban.

A fiatal király egyik udvari embere nagyon kegyében akart járni urának s mélyen meghajolva járult elébe:

— Felséges uram és királyom — mondta nagy alázatosan hajlongva — tudom, te meg akarod büntetni a gonosz lázadókat, akik megölték édesapádat is. Azt is jól tudod, hogy a főcinkosok kimenekültek idegen országba. Nos, én tudom, hogyan büntethetnéd meg mégis őket! A lázadók vezére is megszökött, de öreg édesanyja itt él nem messze a hegyek között egy kis faluban. Fogasd el őt s töltsd ki rajta bosszúdat apád haláláért! Ezzel jobban megbünteted ellenséged, mintha őt magát végeznéd ki.

— De az édesanyját talán mégse büntethetem gyermeke nagy bűnéért! — szólt kedvetlenül a király.

Végre is, sok rábeszélés után elfogatta az öreg asszonyt s magához hivatta.

— Tudod-e, mi vár rád fiad gonoszsága miatt? — kérdezte tőle a király.

— Nem tudom, uram, királyom. Mert én csak a fiamat ismerem, téged pedig nem ismerlek. Azt tudom, hogy fiamhoz jöttek az ország minden tájáról emberek s azt mondták neki: Te vagy a legkülönb, legderekabb vitéz az egész országban, fogj kardot, mert háború támad a zsarnok király ellen. Fiam azonban ki akart térni e felhívás alól, mert nem méltó erre a nagy tisztségre. Azután hogy egyre csak nógatták, mégis fegyvert fogott és elment a csatába. Azóta sem láttam. Mielőtt elment, áldásom adtam rá. Most azt se tudom él-e, hal-e, merre bujdosik a szegény?

— Hát azt tudod-e — kérdezte újra a király, — hogy a gonosz pártütők a te fiad vezetése alatt törtek atyámra s hogy megölték őt, az atyámat. Akkor megfogadtam, hogy atyám halálát nagyon megbosszúlom a lázadókon!

— Értem, uram király, amit mondasz, csak azt nem értem, miért mondogd ezt nekem? Nem én vagyok az oka apád halálának, mert a háború a férfiak dolga. Nyugodtan maradtam meg kis házamban, hogy a fiam elment s ott imádkoztam érte szüntelen, hogy védje meg a jó Isten.

— Hát azt tudod-e, jó asszony — szólt most közbe a gonosz tanácsadó, — hogy fiad megszökött a megérdemelt büntetés elől. Valakinek bűnhődnie kell s mert fiad nincs itt, neked kell azt elviselni, jó asszony!

— Most már látom, mit akartok, — szólt az anya. — Hatalmatokban vagyok. Akármilyen történiék is azonban, nyugodtan viselem, hiszen a fiamért szenvedem el, akút még így is szeretek, talán jobban, mint máskor!

A szegény anyját börtönbe vetették az ítéletig. Meghallotta azonban anyja elfogásának hírét bujdosó fia is. Harmadnapra hatalmas sereggel vonult be a városba. Nagy diadallal fogadták, már-már királlyá is választották, a fiú azonban először édesanyját akarta látni.

Mikor az elfogott fiatal királyt elébe vezették, így szólt hozzá:

— Látod, ilyen a kegyetlen igazság. Ha egyformán mérjük mindenkinek, nem kerülhetjük el a szigorú büntetést. Ha a te mértékeddel mérném, te sem kerülöd el a halálbüntetést, mert te ártatlan édesanyámat akartad meghurcolni az én vétkem miatt, holott tudod jól, hogy ő ártatlan. De én nem akarok úgy cselekedni, mint te. Mondd meg, hol van édesanyám s megtanítalak arra, hogy van valami, ami még az igazságnál is nagyobb: a megbocsátó szeretet. És most jöjj, s foglald el királyi székedet!

A király meghatottan fogadta a győztes vezér kezét:

— Kétszer győztél le engem. Előbb fegyverrel, aztán a sziveddel. Kitől tanultad ezt a nagy, megbocsátó szeretetet!

— Az édesanyámtól — felelt a vezér.

— Én mentettem meg édesanyádat, vezér, — állott elő most egy katona a sorból, — mert tudtam, hogy végre is a nagyobb igazság, a szeretet győzedelmeskedik. Íme, király, ne bántson a lelkiismeret. Íme vezér, itt van legszebb jutalmad: megmentett édesanyád!

ÉDESANYÁNK RÓZSAFAJA.

Édesanyánk rózsafája
Kivirágzott hajnaltájba,
Minden ágán hosszú sorba:
Festő rózsá, piros rózsá ...

Bárcsak minden piros rózsá
Mindörökre nyíló volna, —
Hervadozva, sápadozva
Ne peregne soha porba ...

Édesanyánk rózsafája, —
Mi vagyunk most a virága ...
Festő rózsák, piros rózsák
Mind: mosolygó gyermekorcák ...

Bár üdének, mosolygónak,
Virulónak, virágzónak,
Látnánk mindig, minden ágát:
Hazánk drága, ifjúságát!

Vályi Nagy Géza.

SZERESD AZ ÉDESANYÁDAT!

Ő az, aki halkán
bölcseöd fölé hajolt,
ő az, aki néked
altatódalt dalolt.

Ő az, aki mindig
imádkozik érted,
nincs, ó nincs határa
nagy szeretetének.

Megmosdat, megfürdet,
megfésülget szépen,
tündérmesét mesél
lány téli estéken.

Tele van a lelke,
érted égő fénnel.
Ne bántsd őt meg soha
engedetlenséggel!

Amikor beteg vagy,
ő az, aki ápol,
két szemében mennyi
aggódás, gond lángol.

Legyenek selymősek
hozzá a szavaid,
töröld le könnyeid
enyhítsd a gondjait.

Simogasd homlokát,
ha szomorú, fáradt,
szeresd, nagyon szeresd
az Édesanyádat!

Ölbey Irén.